

dast; a vendar ne tako, da bi me prekanila taka smet, kot si ti. Le počakaj, Brincelj. Le malo še počakaj!»

Pritlikavec Brincelj se je zopet prestrašil, da se je kar potuhnil. »Potlači hudo krvco, Koceljček, potlači hudo krvco!« je prosil. »Saj storim vse tako, kakor zahtevaš... Nočem zdaj pipca. Mi ga že daš, ko bova pod milim nebom... Pusti me zdaj, da grem. Pa premislim vse, česar treba, da te povedem iz ječe. Opoldne ti prinesem kruha, da ne boš lačen. Pa ti povem, kar si bom izmislil... Ojojmene, da bom jaz zdaj tak junak! Ti ljubi, lepi moj nasek! Zdaj boš imel krasne dni in se boš odpočil od vednega silnega strahu. Pa se boš muzal in mi boš lepo svetil, ko bom jaz s hudim pipcem rezal druge nosove... O, da bo moj tisti hudi pipec! Že danes bo moj — ojojmene, že danes...«

In pritlikavec Brincelj se je zasukal na petah. Pograbil je svetilnico in prazni vrč; zasukal se je še enkrat in se niti zmenil ni, da je njegova obleka vsa mokra in težka kot kamen. Zdrvel je čez prag; vrata je zaprl in jih zaklenil s težkim ključem. A še zunaj se je trikrat zasmel; zasmel se je na ves glas in je stekel po ozkem, črnem hodniku.

Pomlad.

Kaj tako veselo
vse je zaživel
in veselje novo
v srca vsa privedlo?

Čez samotne trate
pomlad šla je v svate:
kamor je stopila
cvetka je priklila,
kjer se oddahnila,
pesemce zbudila.

Fr. Ločniškar.

